

Arrest

nr. 64 694 van 12 juli 2011
in de zaak RvV X/ II

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Migratie- en
asielbeleid.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IIde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Moldavische nationaliteit te zijn, op 21 april 2011 heeft ingediend om de schorsing van de tenuitvoerlegging en de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Migratie- en asielbeleid van 23 februari 2011 tot beëindiging van het verblijfrecht met bevel om het grondgebied te verlaten.

Gezien titel I *bis*, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de beschikking houdende de vaststelling van het rolrecht van 26 april 2011 met referentnummer REGUL X.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 18 mei 2011, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 15 juni 2011.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken N. MOONEN.

Gehoord de opmerkingen van advocaat A. HAEGEMAN, die *loco* advocaat A. HUYSMANS verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat I. FLORIO, die *loco* advocaten E. MATTERNE en N. LUCAS HABA verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

Verzoeker dient op 19 juni 2009 een aanvraag in voor een verblijfskaart van een familielid van een burger van de Unie, met name in functie van zijn Roemeense echtgenote die een verblijfsrecht heeft in België.

Op 25 november 2009 wordt verzoeker in het bezit gesteld van een F-kaart.

Op 14 december 2010 en 25 januari 2011 worden negatieve samenwoningverslagen opgesteld door de politie.

Op 23 februari 2011 neemt de gemachtigde van de staatssecretaris voor Migratie- en asielbeleid de beslissing tot beëindiging van het verblijfsrecht met bevel om het grondgebied te verlaten, aan verzoeker ter kennis gebracht op 11 april 2011. Dit is de bestreden beslissing die luidt als volgt:

“In uitvoering van artikel 54 van het koninklijk besluit van 8 oktober 1981 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, wordt een einde gesteld aan het recht op verblijf van C.V. (...) geboren te C. (...), op (...) en van Moldavische nationaliteit. Aan de betrokkene wordt bevel gegeven het grondgebied te verlaten binnen 30 dagen.

Reden van de beslissing:

Artikel 42quater §1 4° van de wet van 15.12.1980: er is geen gezamenlijke vestiging meer tussen de echtgenoten.

Uit het samenwoningverslag dd 14.12.2010, opgesteld door de politie van Sint-Pieters-Leeuw, blijkt dat betrokkenen niet aan te treffen zijn. Het appartement staat te koop.

Uit het samenwoningverslag dd. 25.01.2011, opgesteld door de politie van Sint-Pieters-Leeuw en uitgevoerd op het nieuwe adres van betrokkene, blijkt dat enkel betrokkene is aan te treffen. Betrokkene verklaart dat de relatie ten einde is en dat zijn echtgenote officieel is ingeschreven in Schaarbeek.

De gegevens van het rijksregister bevestigen dat betrokkene sedert 14.10.2010 als alleenstaand staat geregistreerd en dat zijn echtgenote sedert die datum op een ander adres in Schaarbeek staat ingeschreven. Het recht op verblijf van betrokkene wordt bijgevolg ingetrokken.”

2. Onderzoek van het beroep

In een eerste middel voert verzoeker de schending aan van de algemene beginselen van behoorlijk bestuur, van de motiveringsplicht, van de artikelen 42quater, § 4, 4° en 62 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna verkort Vreemdelingenwet) en van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van bestuurshandelingen.

Verzoeker zet zijn middel als volgt uiteen:

“Aangezien de aangevochten beslissing foutief en onafdoende gemotiveerd is en zulks een schending uitmaakt van de motiveringsplicht;

Aangezien overeenkomstig artikel 62 van de Vreemdelingenwet moeten alle administratieve beslissingen met redenen omkleed worden;

Aangezien artikelen 2 en 3 van de Wet van 29.7.1991 voorzien dat de bestuurshandelingen, onder hun toepassingsgebied vallend, uitdrukkelijk moeten worden gemotiveerd:

Dat de opgelegde motivering in de akte de juridische en de feitelijke overwegingen moet vermelden die aan de beslissing ten grondslag liggen en dat de motivering afdoende moet zijn;

De motivering moet correct zijn en afdoende, en de omvang van de motivering moet aangepast zijn aan het belang van de beslissing;

De motivering is niet afdoende als het gaat om: vage, duistere of niet terzake dienende uitleg, onduidelijke, onnauwkeurige, ongeldige of niet plausibele motiveringen, stereotiepe, geijkte of gestandaardiseerde motiveringen (Van Heule, D., De motiveringsplicht en Vreemdelingenwet TVVR 1993.67 e.v.);

Art 42 quater § 4,4° van de vreemdelingenwet staat de Belgische staat toe een uitzondering toe te passen op het door haar gehanteerde principe van art. 42 quater § 1.4° of beëindiging van verblijfsrecht omwille van het ontbreken van een gezamenlijke vestiging;

Dat de uitzondering erin bestaat nazicht te doen of er feitelijke omstandigheden aanwezig zijn die wijzen op een schrijnende situatie en dat van zodra deze aanwezig zijn en aan een aantal voorwaarden voldaan is, de wettelijk voorziene uitzondering kan toegepast worden;

Doordat in casu de aangevochten beslissing dd. 23.2.2011 geen rekening houdt met de feitelijke omstandigheden eigen aan deze zaak, waar zij simpelweg vaststelt dat 2 personen, echtelieden niet meer aan te treffen zijn op hetzelfde adres, besluit zij derhalve dat er geen gezamenlijke vestiging meer is dewelke op haar beurt geleid heeft tot de bestreden beslissing:

Terwijl overeenkomstig art. 62 van de Vreemdelingenwet en artt. 2 en 3 van de Wet van 29.7.1991 alle administratieve beslissingen en bestuurshandelingen uitdrukkelijk moeten gemotiveerd worden:

Dat in casu een duidelijke schending van de motiveringsplicht en de beginselen van behoorlijk bestuur aan de orde zijn gezien DVZ de feitelijke omstandigheden eigen aan deze zaak niet in ogenschouw neemt of niet onderzocht heeft.

Dat had zij dit wel gedaan. dan had zij vastgesteld dat er reden was om toepassing te maken van een uitzondering zoals voorzien in art. 42 quater § 4. hetwelk stelt en ik citeer

"(...)"

Ongetwijfeld voldoet verzoeker aan de door de et gestelde voorwaarden van § 4 van art. 42 quater

- hoger heeft hij reeds aangetoond te werken in loondienst als bouwvakker met een inkomen van ongeveer 1.400 euro per maand sedert 6/2009 tot op heden (stuk 7),*
- daarenboven beschikt hij over 5 aandelen in de firma van zijn werkgever (stuk 7) en*
- betaalt hij sociale zekerheidsbijdragen (stuk 8) en bezit hij een siskaart (stuk 10) en*
- is hij in het bezit van een attest van goed gedrag en zeden (stuk 9) en*
- zijn de schrijnende omstandigheden de volgende*

verzoeker's echtgenote beslist op 14.10.2010 het echtelijk dak te verlaten en laat zich inschrijven in de gemeente Schaerbeek, waar zij een relatie onderhoudt met een andere man, daar waar de gedumpte verzoeker dewelke nog steeds verliefd is op zijn echtgenote blijft op hetzelfde adres wonen en totaal onafhankelijk blijft hij in zijn eigen onderhoud voorzien door uit werken te gaan als bouwvakker in loondienst;

De beëindiging van het verblijfsrecht in hoofde van verzoeker is dan ook bijzonder schrijnend en tergend gezien hij hier een nieuw leven opgebouwd heeft alsmede een bepaalde levensstandaard dewelke hem door de bestreden beslissing plotsklaps en volledig ontnomen wordt;

Dat het middel bijgevolg ernstig is. Om alle hogervermelde redenen dient de bestreden beslissing dan ook nietig verklaard te worden."

In een tweede middel voert verzoeker de schending aan van de zorgvuldigheidsplicht en het redelijkheidsbeginsel. Hij zet zijn middel als volgt uiteen:

"Daar waar de bestreden beslissing niet afdoende gemotiveerd is. maakt dit een schending uit van de zorgvuldigheidsplicht:

Vervolgens dient benadrukt te worden dat het bestuur verondersteld wordt slechts met kennis van zaken een bepaalde beslissing te nemen; In casu nam DVZ nochtans een beslissing zonder met de elementen. hogervermeld onder nr. 1. rekening te houden; Dat zij derhalve luin taak niet naar behoren vervuld hebben en als gevolg hiervan zij een beslissing genomen hebben zonder enige concrete informatie, een beslissing dewelke het lot van verzoeker bezegeld heeft; DVZ kan bovendien niet naar redelijkheid verantwoorden dat de door verzoeker ingediende overwegingen niet geloofwaardig zouden zijn; Er bestaat derhalve een wanverhouding tussen de aangevoerde reden van ongeloof waardigheid, enerzijds, en de daaropvolgende beslissing tot weigering van de verblijfsaanvraag. Anderzijds;"

Gelet op de nauwe samenhang van beide middelen worden ze samen besproken.

2.2. Het wordt niet betwist dat verzoeker een verblijfsrecht kreeg in functie van zijn echtgenote die hij vervoegd had. De bestreden beslissing werd genomen op grond van artikel 42quater, § 1, 4° van de Vreemdelingenwet. Dit artikel luidt als volgt:

"§ 1. Er kan gedurende de eerste twee jaar van hun verblijf in de hoedanigheid van familielid van de burger van de Unie een einde gesteld worden aan het verblijfsrecht van de familieleden van een burger van de Unie die zelf geen burger van de Unie zijn, door de minister of zijn gemachtigde in de volgende gevallen :

(...)

4° het huwelijk met de burger van de Unie die zij begeleid of vervoegd hebben, wordt ontbonden of nietig verklaard, het geregistreerd partnerschap dat aangegaan werd, zoals bedoeld in artikel 40bis §2, eerste lid, 1° of 2°, wordt beëindigd, of er is geen gezamenlijke vestiging meer."

Uit het voorgaande blijkt dat de beëindiging van het verblijf van een familielid van een burger van de Unie in het raam van artikel 42quater van de Vreemdelingenwet slechts mogelijk is in de gevallen opgesomd in § 1 van voornoemde bepaling.

De bestreden beslissing motiveert het volgende:

"Artikel 42quater §1 4° van de wet van 15.12.1980: er is geen gezamenlijke vestiging meer tussen de echtgenoten.

Uit het samenwoningverslag dd 14.12.2010, opgesteld door de politie van Sint-Pieters-Leeuw, blijkt dat betrokkenen niet aan te treffen zijn. Het appartement staat te koop.

Uit het samenwoningverslag dd. 25.01.2011, opgesteld door de politie van Sint-Pieters-Leeuw en uitgevoerd op het nieuwe adres van betrokkene, blijkt dat enkel betrokkene is aan te treffen. Betrokkene verklaart dat de relatie ten einde is en dat zijn echtgenote officieel is ingeschreven in Schaarbeek. De gegevens van het rijksregister bevestigen dat betrokkene sedert 14.10.2010 als alleenstaand staat geregistreerd en dat zijn echtgenote sedert die datum op een ander adres in Schaarbeek staat ingeschreven. Het recht op verblijf van betrokkene wordt bijgevolg ingetrokken.”

Hieruit blijkt duidelijk dat verweerder het verblijf heeft beëindigd omdat er geen gezamenlijke vestiging meer is. Verweerder heeft zich hierbij gebaseerd op de samenwoningverslagen van 14 december 2010 en 25 januari 2011. De Raad stelt vast dat de bestreden beslissing in de motieven verwijst naar beide samenwoningverslagen en de doorslaggevende elementen van deze verslagen heeft overgenomen. Hieruit blijkt dat verweerder een volledig onderzoek voerde doordat niet louter werd vastgesteld dat betrokkenen niet meer op hetzelfde adres verblijven, zoals verzoeker lijkt te betogen, doch aan verzoeker expliciet werd gevraagd naar de reden waarom hij en zijn partner niet meer samenwonen. Verzoeker gaf zelf aan dat de relatie tussen hem en zijn echtgenote beëindigd is en zijn echtgenote officieel op een ander adres ingeschreven staat. Tenslotte heeft verweerder deze gegevens vergeleken met de gegevens van het rijksregister. Verzoeker heeft aldus de kans gehad om zijn concrete situatie toe te lichten. Uit het geheel van deze gegevens concludeerde verweerder dat betrokkenen niet meer samenwonen en dat er ook geen sprake meer is van een gezinscel. Verweerder heeft zich aldus niet beperkt tot de loutere vaststelling dat er geen gezamenlijke vestiging meer is in de strikte zin van het woord.

De uitdrukkelijke motiveringsplicht zoals neergelegd in de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen heeft tot doel de bestuurde in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid de beslissing heeft genomen, zodat kan worden beoordeeld of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt. Voornoemde artikelen verplichten de overheid in de akte de juridische en feitelijke overwegingen op te nemen die aan de beslissing ten grondslag liggen en dit op een afdoende wijze (RvS 6 september 2002, nr. 110.071; RvS 19 maart 2004, nr. 129.466; RvS 21 juni 2004, nr. 132.710). Hetzelfde geldt voor de aangevoerde schending van artikel 62 van de Vreemdelingenwet. Het begrip ‘afdoende’ impliceert dat de opgelegde motivering in rechte en in feite evenredig moet zijn aan het gewicht van de genomen beslissing. Uit bovenstaande blijkt dat de bestreden beslissing duidelijk en op afdoende wijze de motieven aangeeft op grond waarvan de beslissing is genomen.

De Raad stelt vast dat verzoeker de samenwoningverslagen niet betwist. Tevens betwist verzoeker noch de vaststelling dat hij op het ogenblik van de bestreden beslissing niet samenwoonde met zijn partner, noch dat er geen sprake meer was van een relatie of een gezinscel. Verzoeker wijst evenwel op de uitzonderingsbepalingen die voorzien in een aantal hypothesen waarin omwille van bijzondere omstandigheden een beëindiging van het verblijfsrecht van het betrokken familielid onrechtvaardig wordt geacht. Verzoeker betoogt dat hij voldoet aan artikel 42^{quater}, § 4, 4° van de Vreemdelingenwet, nu hij heeft aangetoond sedert juni 2009 tot op heden in loondienst te werken als bouwvakker, met een inkomen van ongeveer 1400 euro per maand; hij over vijf aandelen beschikt in de firma van zijn werkgever; hij sociale zekerheidsbijdragen betaalt; hij in het bezit is van een SIS-kaart en een attest van goed gedrag en zeden en hij zich in een schrijnende situatie bevindt. Verzoeker wijst erop dat zijn echtgenote op 14 oktober 2010 heeft beslist het echtelijke dak te verlaten en zich in te schrijven in de gemeente Schaarbeek alwaar zij een relatie onderhoudt met een andere man. Verzoeker is, als gedumpte echtgenoot, nog steeds verliefd op zijn echtgenote. Hij wijst er tevens op dat hij in zijn eigen onderhoud blijft voorzien. Verzoeker betoogt dat zijn situatie schrijnend en tergend is gezien hij hier een nieuw leven heeft opgebouwd alsmede een bepaalde levensstandaard die door de bestreden beslissing plotsklaps en volledig wordt ontnomen.

Verzoeker wijst er terecht op dat verweerder niet verplicht is om het verblijf te beëindigen wanneer wordt vastgesteld dat er geen sprake meer is van een gezamenlijke vestiging. De wet voorziet inderdaad in een aantal hypothesen waarin het verblijf niet mag worden beëindigd, ondanks dat er geen gezamenlijke vestiging meer is. Verweerder beschikt hier echter over een grote discretionaire bevoegdheid aangaande de opportuniteit van het al dan niet beëindigen van het verblijf.

Er moet worden benadrukt dat de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen als annulatierechter enkel een wettigheidstoezicht op de bestreden beslissing kan uitoefenen (wetsontwerp tot hervorming van de Raad van State en oprichting van een Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, Memorie van Toelichting, *Parl.St.* Kamer 2005-2006, nr. 2479/001, 94). Dit houdt in dat de Raad in het raam van de uitoefening

van zijn wettelijk toezicht niet bevoegd is om zijn beoordeling van de beëindiging van het verblijfsrecht in de plaats te stellen van die van de administratieve overheid. De Raad is enkel bevoegd om na te gaan of deze overheid bij de beoordeling van de beëindiging van het verblijfsrecht is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet tot een onredelijk besluit is gekomen (RvS 7 december 2001, nr.101.624).

De Raad stelt vast dat uit bovenstaande uiteenzetting is gebleken dat verweerder een volledig onderzoek voerde naar verzoekers concrete situatie, waarbij aan verzoeker de kans werd gegeven zijn situatie toe te lichten. Verzoeker beperkte zich tot de mededeling dat de relatie tussen hem en zijn echtgenote beëindigd was en dat zijn echtgenote op een ander adres woont. Verzoeker gaf geen enkele aanwijzing dat hij in aanmerking zou kunnen komen voor één van de uitzonderingssituaties en gaf evenmin enige aanwijzing dat er sprake zou zijn van een bijzonder schrijnende situatie en dat hij voldeed aan de bijkomende voorwaarden van voldoende inkomsten en ziekteverzekering. Verzoeker voert deze elementen voor het eerst aan bij zijn inleidend verzoekschrift. De Raad dient bij zijn wettigheidstoetsing zich te plaatsen op het ogenblik van het nemen van de bestreden beslissing. Het kan verweerder niet worden verweten dat verzoeker de gelegenheid niet te baat heeft genomen zijn situatie toe te lichten op het ogenblik dat hem hiertoe de kans werd geboden. Gelet op de gegevens die aan verweerder gekend waren op het ogenblik van de bestreden beslissing, is verweerder dan ook op redelijke wijze tot zijn conclusie gekomen. Verweerder dient geenszins een uitgebreider onderzoek te doen naar de uitzonderingsbepalingen, noch dient verweerder te motiveren aangaande deze uitzonderingsbepalingen wanneer er geen enkele aanwijzing is dat verzoeker hier zou onder vallen. Bovendien stelt de Raad vast dat hij met de uiteenzetting dat zijn echtgenote hem verlaten heeft en alhier een nieuw leven opbouwde, niet aantoonde dat hij zich in een bijzonder schrijnende situatie bevindt, zoals voorzien in artikel 42^{quater}, § 4, 4° van de Vreemdelingenwet. Het feit dat de relatie werd beëindigd is een grond om een einde te maken aan het verblijfsrecht. Het loutere feit dat de relatie buiten de wil van verzoeker wordt beëindigd, is geen grond voor de toepassing van de uitzonderingsbepalingen, nu nergens in artikel 42^{quater} van de Vreemdelingenwet rekening wordt gehouden met het begrip 'fout' van de beëindiging van de gezinscel.

Verzoeker toont met zijn betoog geenszins aan dat de feiten die aan de grondslag liggen van de bestreden beslissing onjuist of onvolledig zouden zijn geweest, zodat hij niet aantoonde dat de bestreden beslissing artikel 42^{quater}, § 4, 4° van de Vreemdelingenwet schendt of dat de bestreden beslissing op een kennelijk onredelijke of onzorgvuldige wijze werd genomen.

Het eerste en tweede middel zijn ongegrond.

In een derde middel voert verzoeker de schending aan van artikel 6 van het Europees Verdrag tot Bescherming van de Rechten van de Mens en de Fundamentele Vrijheden, ondertekend te Rome op 4 november 1950 en goedgekeurd bij de wet van 13 mei 1955 (hierna verkort EVRM). Hij zet zijn middel als volgt uiteen:

“Daar waar de bestreden beslissing niet afdoende gemotiveerd is, zij de zorgvuldigheid en redelijkheidsplicht schendt, maakt dit tevens een inbreuk uit op artikel 6 van het EVRM;”

Vooreerst stelt de Raad vast dat uit de bespreking van de eerste twee middelen is gebleken dat verzoeker er niet in slaagde aan te tonen dat de bestreden beslissing niet afdoende is gemotiveerd of dat de bestreden beslissing de zorgvuldigheid of de redelijkheidsplicht zou schenden. Daarenboven wijst de Raad erop dat beslissingen over de toegang tot, het verblijf op en de verwijdering van het grondgebied, niet vallen onder het toepassingsgebied van artikel 6 EVRM (Europees Hof voor de Rechten van de Mens 5 oktober 2000, Maaouia c. Frankrijk (GC), nr. 39652/98, CEDH 2000-X; RvS 16 januari 2001, nr. 92.285; J. VANDE LANOTTE en Y. HAECK (eds), Handboek EVRM. Deel 2. Artikelsgewijze commentaar, Antwerpen, Intersentia, 2004, vol I, 409), zodat deze bepaling in rechte niet dienstig kan worden aangevoerd.

Het derde middel is onontvankelijk.

3. Korte debatten

De verzoekende partij heeft geen gegrond middel dat tot de nietigverklaring van de bestreden beslissing kan leiden aangevoerd. Aangezien er grond is om toepassing te maken van artikel 36 van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, wordt de vordering tot schorsing, als accessorium van het beroep tot nietigverklaring, samen met het beroep tot nietigverklaring verworpen. Er dient derhalve geen uitspraak gedaan te worden over de exceptie van onontvankelijkheid van de vordering tot schorsing, opgeworpen door de verwerende partij.

4. Gelet op het voorgaande past het de kosten van het beroep ten laste te leggen van de verzoekende partij.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De vordering tot schorsing en het beroep tot nietigverklaring worden verworpen.

Artikel 2

De kosten van het beroep, begroot op 175 euro, komen ten laste van de verzoekende partij.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op twaalf juli tweeduizend en elf door:

mevr. N. MOONEN,

wnd. voorzitter,

dhr. M. DENYS,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

M. DENYS

N. MOONEN